

דברים חי"ט שיחה ד'

תכלית הכוונה הוא שיהיה חיבור גבול ובלי גבול, שבהעבודה דתורה ומצוות יומשך בחינת בלי גבול, שעל ידי זה מתגלה כח העצמות שלמעלה מגבול ובלי גבול. ולכן גם כשישנו ברכתו של הקב"ה הבלי גבול צריך להיות ברכת משה שיש לה קצבה.

דברים חי"ט שיחה ד'

תכלית הכוונה הוא שיהיה חיבור גבול ובלי גבול, שבהעבודה דתורה ומצוות יומשך בחינת בלי גבול, שעל ידי זה מתגלה כח העצמות שלמעלה מגבול ובלי גבול. ולכן גם כשישנו ברכתו של הקב"ה הבלי גבול צריך להיות ברכת משה שיש לה קצבה.

על הפסוק (א, יא) "ה' אלוקיכם יוסף עליכם ככם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר דיבר לכם" מפרש רש"י: "מהו שוב ויברך אתכם כאשר דיבר לכם, אלא אמרו לו משה אתה נותן קצבה לברכתנו, כבר הבטיח הקב"ה את אברהם אשר אם יוכל איש למנות וגו', אמר להם זו משלי היא, אבל הוא יברך אתכם כאשר דיבר לכם".

וצריך להבין דלכאורה מהו התועלת בברכת משה כשישנו ברכת הקב"ה שאין לה קצבה? וכן צריך להבין הלשון "ברכתו של הקב"ה תוספתו מרובה על העיקר", לכאורה אם התוספת מרובה אזי התוספת היא העיקר.

ויובן בהקדים הפסוק "והיה מספר בני ישראל וגו' אשר לא ימד ולא יספר", ובגמרא: "כאן בזמן שעושים רצונו של מקום ("לא יספר"), וכאן בזמן שאין עושים רצונו של מקום ("והיה מספר בני ישראל"). והנה גם "והיה מספר" הוא ברכה שבא על ידי עבודת בני ישראל, אלא שמדובר בעבודת התורה ומצוות שהיא עבודה מוגבלת, ועבודת התשובה שהיא למעלה מהגבלה ממשיכה את בחינת "לא ימד ולא יספר".

והנה תכלית הכוונה הוא שיהיה חיבור בלי גבול וגבול, שבהעבודה דתורה ומצוות יומשך בחינת בלי גבול, שעל ידי זה מתגלה כח העצמות שלמעלה מגבול ובלי גבול. ולכן גם כשישנו ברכתו של הקב"ה הבלי גבול צריך להיות ברכת משה שיש לה קצבה.

והנה כוונת ה' הוא שכל הענינים יומשכו על ידי עבודת האדם כדי שלא יהיה נהמא דכיסופא. ולכן אף שהתוספת - ההמשכה מלמעלה - מרובה על העיקר, מ"מ עבודת האדם נקראת עיקר כי היא פועלת את ההמשכה.